

ДЕТСКА НЕВРОПСИХИАТРИЯ: СХЕМАТА НА ТЯЛОТО (СОМАТОГЕНЕЗИЗ) И ПРЕДСТАВАТА ЗА СОБСТВЕНОТО АЗ

DR SILVANA QUATTROCCHI MONTANARO /Д-Р СИЛВАНА КУАТРОЧИ МОНТАНАРО

Our 'body scheme' is a representation of our body in space with all its different parts. If we think of a rotating computer image on a monitor of, say, a car design, then our body scheme is similar – an image at a particular level of consciousness. We use this body scheme continually during our waking hours; at any given moment, we know where all the parts of our body are positioned without having to look at them or look for them. This means that it is possible to start any necessary movement in the right way, using the right muscles, joints and tendons. This is because we are acting on all the information we are acting on all the information we are receiving in a continual input that enables us to know what space our body is occupying and what particular arrangement our limbs and torso and head are in at any moment. Every movement we make on this very full information is ours automatically. How extraordinary to think that without this mental image of our body scheme, that we make use of most of the time without any thought, we would have to make sure we knew where a particular limb or other part of our body was before moving it – by looking for it to make sure we moved it in the direction we wished to.

Prenatal life: Little by little our body scheme is formed through our physical experiences from the beginning of life as a zygote. How does the child in prenatal life receive information about his own body? At two months, the skin of the embryo has 'receptors' that transmit information: the growing together of the two halves of the embryo; the amniotic fluid; the umbilical cord; the type of mother's life. By three months the embryo is complete and enters the foetal stage. There is the self-touching of the foetus. The brain cells are all present by the time the foetus is seven months old. All this information comes together in a body scheme which imprints itself while we are still in utero.

Birth: This moment is important in building the body scheme. Even the passage down the birth canal during the process of birth may be very significant because of the pressure all round the body of the infant at this critical time and the way he is held gently but firmly on his mother after delivery.

Postnatal life: The imprinting that began in the uterus is continued in this symbiotic period, passing through a particularly delicate and crucial phase during the first 6-8 weeks (i.e. the symbiotic period). This is viewed as the 'zygotic' period psychologically and is the beginning of the passage from biological to ontological birth. Through the mother's holding and handling of her child, she aids the integration of psyche and soma, the union of body and mind. In this time things can happen which are imprinted forever, so this period must be taken advantage of and not lost; it is essential to bring about the integration of body and mind in psychosomatic unity so that the foundation for a strong body scheme is laid down. Then follows the next phase of the period, which is of the psychological 'embryo' at approximately 2-4 months of age. If all has gone well in the first few weeks, the child will have integrated well and have a well-separated personality whose natural borderline is

Схемата на нашето тяло (представата за нашето тяло) е представяне на тялото ни в пространството с всичките му различни части. Ако помислим за въртящо се компютърно изображение на монитора, да речем, на автомобилен дизайн, то схемата на нашето тяло е подобна – изображение на определено ниво на съзнание. Ние използваме тази схема непрекъснато във времето, в което сме будни; във всеки даден момент, ние знаем къде са позиционирани всички части от тялото ни без да се налага да ги поглеждаме или да ги търсим. Това означава, че е възможно да стартираме всяко необходимо движение по правилен начин, като използваме подходящите мускули, стави и сухожилия. Това е така, защото ние действваме въз основа на цялата информация, която получаваме чрез непрекъснатите входящи данни, което ни дава възможност да знаем какво пространство заема тялото ни и каква е организацията на крайници, тялото и главата ни във всеки момент. Всяко движение, което правим въз основа на тази изключително пълна информация, представлява нашата автоматизация. Ако се замислим, изключително е, че без това вътрешно изображение на схемата на тялото, което използваме през по-голямата част от времето без да си даваме сметка, би се налагало да се уверяваме, че знаем къде е определен крайник или друга част от тялото ни преди да го преместим – като го потърсим, за да сме сигурни, че сме го преместили в посоката, в която искаме.

Пренатален живот: Малко по малко схемата на тялото ни се формира чрез физическите ни преживявания от началото на живота под формата на зигота. Как едно дете получава информация за собственото си тяло по време на пренаталния си живот? На два месеца кожата на ембриона има "рецептори", които предават информация: едновременното израстване на двете половини на ембриона; околоплодната течност; пъпната връв; начина на живот на майката. До третия месец ембрионът е напълно завършен и навлиза в зародишния етап. Плодът се докосва. До момента, когато плодът навърши седем месеца, всички мозъчни клетки вече съществуват. Цялата тази информация се събира в схемата на тялото, която се запечатва в съзнанието ни, още докато сме в утробата.

Раждане: Този момент е важен за изграждането на схемата на тялото. Дори преминаването през родовия канал по време на раждането може да е изключително важен, заради натиска върху цялото тяло на бебето в този критичен момент и заради начина, по който то бива прегърнато нежно, но в същото време здраво от майката след раждането.

Живот след раждането: Отпечатването в съзнанието, което започва в утробата, продължава през този симбиотичен период, преминавайки през особено деликатната и изключително важна фаза през първите 6 – 8 седмици (т.е. симбиотичния период). От психологическа гледна точка това се разглежда като "период на зиготата" и той е началото на преминаването от биологичното към онтологичното раждане. Чрез начина, по който майката държи и се грижи за детето, тя спомага за интеграцията на психиката и сомата, единството на тялото и съзнанието. В този период могат да се случат неща, които да останат запечатани в съзнанието завинаги, затова този период трябва да се използва и не трябва да бъде пропилян. Изключително важно е да

extremely well-defined; he is able to deal with the external environment with a clear inside/outside exchange. If there is no clear borderline, then mental disease may be a consequence. The two 'halves' of the psychological 'embryo' have united, fused and knitted together. Now the child begins to slither, to move in space. Through the holding by the mother (and the father, if possible), the child has achieved a complete, efficient and functioning body scheme.

After 9 months in utero, the child is born, and so also is he, in a sense, after 9 months of postnatal life in the separation that takes place when the child begins to crawl. If all has gone well in the integration of psyche and soma, he will have been given forever the freedom psychologically to go into life as a person who can stay with others without any confusion because the foundations of his personality will have been laid down so securely. Now life can progress with more and more joy, an ever-increasing sureness and confidence using and processing efficiently all the information from the external environment.

It is important to realise how delicate in the making is the body scheme, but once there how impossible it is to change or modify in some way. It is not just held in the psyche but actually forms part of it; if a person loses a limb in later life, he is still aware of the space it once occupied to the extent that he feels it as still existing and is aware even of pain in the non-existent limb (phantom limb).

The more we appreciate the fact of the body scheme, the more careful we will be in our holding and handling of young children, especially the newborn. Like language, we can misuse it in the way we touch the child, patting unnecessarily, like too many extra and useless words. When we rock the child, we should be aware that the child's point of equilibrium is being upset by the rocking motion,, quite apart from the fact that too much touch, patting and rocking can bring dependencies.

SELF-IMAGE

The self-image is constructed through utilising what comes from the body scheme plus experiences involving the senses of vision and hearing (telereceptors), voluntary movement and social relationships. It is during the 5-8 months period in which the integrated person become more and more separated from human support and other environmental factors. This period is termed objectivation. From now on, this person is an individual with the kind of independence that means that even though he is independent, he remains 'related'.

What the adults do in their treatment of the child is of fundamental importance and significance. Our person must be present in our self-image, not only with all its parts, but these parts must be in good relationship with each other, and they must be valuable; this comes from what they represent for the 'others' because the others are the first mirror in which we see ourselves. It is possible that the personal experiences necessary for the construction of the self-image are manipulated in the environment. Every child wishes to correspond to the expectations of the special adults in his environment. For this reason, the child begins to reduce, or even eliminate, the non-acceptable characteristics he perceives himself to have and to work on and emphasize those he perceives as acceptable characteristics. This is termed adaptation.

се осъществи интеграция между тялото и съзнанието в психосоматично единство, така че да се положи основата за силната схема на тялото.

След това идва следващата фаза от периода, която е фазата на психологичния "ембрион" на възраст приблизително 2 – 4 месеца. Ако всичко е минало добре през първите няколко седмици, детето се е интегрирало добре и има добре изразена личност, чиято естествена граница е изключително добре дефинирана. То е способно да се справи с външната среда с ясен обмен отвътре / отвън. Ако няма ясна граница, то последицата от това може да се изразява в психическо заболяване. Двете "половини" от психологическия "ембрион" са се обединили, слели и писали заедно. Сега детето започва да се хлъзга, да се движи в пространството. С помощта на прегръщането от страна на майката (и бащата, ако е възможно), детето постига завършена, ефективна и функционираща схема на тялото.

След 9 месеца в утробата детето се ражда и така в известен смисъл 9 месеца след започване на следродилния живот то попада в разделянето, което възниква когато детето започне да пълзи. Ако всичко е минало добре при интеграцията между психиката и сомата, то ще е получило завинаги свободата психологически да навлезе в живота като личност, която може да остане с другите без каквото и да било обръкване, тъй като основите на неговата личност са положени толкова сигурно. Сега животът може да постигне своя напредък с все повече и повече радост, с нарастваща увереност и сигурност, използвайки и обработвайки ефективно цялата информация от външната среда.

Важно е да си дадем сметка колко даликатно е създаването на схемата на тялото, но след като веднъж е създадена, колко невъзможно е да я променим или модифицираме по някакъв начин. Тя не се съдържа само в психиката, но всъщност формира част от нея. Ако по-късно в живота си човек загуби крайник, той продължава да осъзнава пространството, което този крайник е заемал преди, до степен в която има усещането, че той все още е там и дори усеща болка в несъществуващия крайник (крайник-фантом). Колкото повече оценяваме факта на схемата на тялото, толкова по-внимателни ще бъдем когато държим и се грижим за валките деца, особено за новородените. Както с езика, ние можем да използваме погрешно докосването на детето като го галим ненужно, като използваме твърде много излишни и безполезни думи. Когато люлеем детето, трябва да сме наясно, че точката на равновесие на детето се нарушава от люлеещото движение, да не споменаваме факта, че твърде много докосване, галене и лулеене, може да породи зависимости.

ПРЕДСТАВАТА ЗА СОБСТВЕНОТО АЗ

Представата за собственото аз се изгражда чрез използване на онова, което идва от схемата на тялото, плюс преживяванията, включващи сетивата зрение и слух (телерецептори), волево движение и социални взаимоотношения. Това се случва в периода 5 – 8 месечна възраст, когато интергираната личност се отделя все повече от човешката помощ и другите фактори на заобикалящата среда. Този период се нарича с термина обективизиране. Оттук нататък това лице е индивид с такава независимост, която означава, че въпреки че е независим, той остава "свързан".

Какво правят възрастните при третирането на детето, което е от изключителна важност и значение. Нашата личност трябва да присъства в представата ни за себе си, не само с всичките си части, но и тези части трябва да бъдат в добри взаимоотношения помежду си и трябва да бъдат ценни. Това идва от онова, което те представляват за "другите", тъй като другите са първото огледало, в което се виждаме. Възможно е личните преживявания, необходими за изграждането на представата за себе си, да бъдат манипулирани в средата. Всяко дете иска да отговори

In this adaptation, the real true ego can be hidden and an unreal, untrue ego can be shown through the life of the child. Meanwhile, the true ego suffers because it can find no true expression. The different types of personality react differently to the same negative environments; some of us resist much better than others, but we must remember that in this struggle to preserve ourselves, our attention becomes egocentric – inward- rather than outward-looking. We must remember too the basic differences of the various human cultures and habitats. Last, but not least, these structures of our personality can always change at any age if new, positive experiences are provided and, after de-structuralization, a re-structuralization is possible.

© the heirs of Silvana Montanaro

на очакванията на специалните възрастни в средата си. По тази причина, детето започва да намалява или дори да елиминира неприемливите характеристики, които самото то възприема, че има и започва да работи и да подчертава онези, които то възприема като приемливи характеристики. Този процес се нарича с термина адаптация.

В тези адаптация може да бъде скрито истинското его и в живота на детето може да се показва неистинско его. Междувременно истинското его страда, тъй като не може да намери истински израз. Различните видове личност реагират различно на една и съща негативна среда. Някои от нас устояват значително по-добре от други, но трябва да запомним, че в борбата да запазим себе си, вниманието ни става егоцентрично – насочено навътре – вместо да се вглежда навън. На последно място, но не и по значение, тези структури на личността ни могат да се променят винаги, на всяка възраст, ако се осигурят нови, положителни преживявания и след деструктуризацията е възможна реструктуризация.

